

И той остърга половината му задница на камъка. Като се видѣ така обезобразенъ, дяволътъ търти да бѣга. „Ха, така, — извика му Иванъ. Само гледай да не се мѣрнешъ още еднѣжъ предъ очитѣ ми!“ Иванъ си смели спокойно брашно и си замина.

Царътъ свика още еднѣжъ своитѣ съветници и обеща още по-голѣма награда томува, който може да извърти главата на Ивана. Накрай единъ посъветва царя — да прати той Ивана въ ада, за да вземе едина чехълъ на най-старата дяволица. Отъ тамъ вече нѣма и да се завърне. Царътъ изпрати веднага Ивана въ ада. Радостно потегли Иванъ за тамъ. Предъ главната врата на ада той видѣ дявола отъ воденицата. Когато го съпикаса тоя, хукна да съобщи на братята си за Ивана. Неговитѣ братя го попитаха, дали самъ не иска да му отплати, но, вмѣсто да отговори, дяволътъ замълча и се притисна въ единъ жгълъ. Тогава Люциферъ, главниятъ дяволъ, изпрати два отъ най-силнитѣ си дяволи срещу Ивана. Когато го видѣха, тѣ прихнаха отъ смѣхъ, загдето се е решилъ да дойде въ ада. Но, преди да се досѣтятъ, Иванъ ги хвърли въ огъня да се пържатъ. Люциферъ разбра, съ какъвъ човѣкъ има работа, и каза да му дадатъ чехъла.

Иванъ се върна доволенъ и предоволенъ горе на земята, и всички останаха очудени. Но царътъ се разсърди здравата, защото не знаеше, какъ да се отърве отъ него.

Още еднѣжъ свика той съвета. Тоя пжтъ вече да решатъ, какъ да убиятъ Ивана. Но, когато тѣ размислѣха върху това, Иванъ мислѣше, какъ да изгони той тѣхъ отъ своята родина.

Най-сетне реши. Неочаквано той влѣзе въ заседателната зала, гдето ведно съ царя бѣха събрани всички първенци, улови ги за глава, за крака и ги заблъска единъ съ другъ, докато ги изтрепа. Щомъ научиха за станалото, войницитѣ се разбѣгаха по всички страни. Гледаха само да не ги настигне Иванъ нѣкъде.

Така Иванъ освободи страната си. Неговитѣ сънародници го избраха за царъ. Той живѣ дълго следъ това и направи много добрини на поданицитѣ си. Тѣхнитѣ внуци и правнуци и до сега приказватъ за него и благославятъ времето, когато сж се раждали такива великани, готови да се борятъ и съ дявола, стига тѣхнитѣ сънародници да бждатъ и свободни, и добре.

Снѣжко-Бѣлодрешко.